

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

216

Vragen van het lid **Arib** (PvdA) aan de ministers van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en van Veiligheid en Justitie over *onvoldoende aandacht voor seksuele diversiteit in de aanpak van eengerelateerd geweld* (ingezonden 7 juli 2011).

Antwoord van staatssecretaris **Veldhuijzen van Zanten-Hyllner** (Volksgezondheid, Welzijn en Sport), mede namens de ministers van Veiligheid en Justitie en van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (ontvangen 6 oktober 2011).

Vraag 1

Heeft u kennisgenomen van het bericht dat er binnen de aanpak van eengerelateerd geweld nog onvoldoende aandacht is voor seksuele diversiteit?

Antwoord 1

Ja.

Vraag 2 en 5

Klopt het dat de aandacht voor seksuele diversiteit in de aanpak van eengerelateerd geweld nog onvoldoende is? Zo ja, waar blijkt dat uit? Bent u van mening dat seksuele diversiteit als aandachtspunt opgenomen dient te worden binnen de ketenaanpak van huiselijk geweld en/of eengerelateerd geweld? Zo ja, kan ervan worden uitgegaan dat de ketenpartners die hiervoor verantwoordelijk zijn hier voldoende aandacht aan gaan besteden? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 2 en 5

Het uiten van lesbische, homoseksuele, biseksuele en transgendergevoelens kan voor daders helaas reden zijn voor het dreigen met of plegen van eengerelateerd geweld. Ik vind het belangrijk dat iedereen in alle vrijheid voor zijn of haar seksuele identiteit uit kan komen. Het kabinet zet daar ook op in (zie tevens antwoord 6 «hoofdpijnen emancipatiebeleid: vrouwen- en homo-emancipatie 2015» TK, vergaderjaar 2010–2011, 27 017, nr. 74). Wanneer er sprake is van eengerelateerd geweld omdat iemand uitkomt voor zijn of haar seksuele identiteit (en opvang is nodig) dan heb ik daarvoor specifieke opvang geregeld (zie antwoord 6). Zoals u weet heb ik in mijn planningsbrief «Vertrouwen in de Zorg» (TK, vergaderjaar 2010–2011, 32 620, nr. 2) aangekondigd geweld in afhankelijk-

heidsrelaties in de breedte aan te pakken. Het is één van de prioriteiten van mijn beleid. Seksuele diversiteit hoort daarbij.

Verder ligt de regie voor de aanpak van huiselijk en eengerelateerd geweld bij de gemeenten, die met de lokale ketenpartners hierover afspraken maken. Aandacht voor seksuele diversiteit maakte daarnaast onderdeel uit van het brede pakket van rijksmaatregelen die – in het kader van het programma eengerelateerd geweld (2006 – 2010) – bij gemeenten zijn geïmplementeerd. Ik spreek binnenkort de vier grote steden en dan zal ik dit thema extra onder de aandacht brengen. Ook met de Federatie Opvang en in het overleg over de Steunpunten Huiselijk Geweld zal ik dit onderwerp bespreken.

Vraag 3 en 6

Deelt u de mening dat het feit dat ongeveer een kwart van de jongeren die bij het Schorer opvangproject Veilige Haven voor homojongeren in Amsterdam aanklopt te maken heeft met eengerelateerd geweld en dat dit te hoog is? Zo ja, voldoen de bestaande voorzieningen zowel in kwantiteit als expertise om aan deze vraag te voldoen? Zo nee, waarom niet?

Is het nodig om de opvang van homo's, lesbo's, bi's en transgenders die slachtoffer zijn van eengerelateerd geweld structureel te organiseren? Zo ja, hoe gaat u dit bewerkstellingen? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 3 en 6

Homoseksuele jongens en jonge mannen kunnen wanneer ze geconfronteerd worden met eengerelateerd geweld als gevolg van seksuele diversiteit, en opvang noodzakelijk is, terecht in één van de opvangvoorzieningen van de pilot mannenopvang. Lesbische meisjes en jonge vrouwen kunnen verwezen worden naar de opvangvoorzieningen van de pilots Zahir of EVA, de reguliere vrouwenopvangvoorzieningen of (gesloten)jeugdzorg. Eengerelateerd geweld dient uiteraard met kracht bestreden te worden. Zoals ik in het antwoord op de vragen 2 en 5 al heb gezegd, vormt geweld in afhankelijkheidsrelaties (zoals eengerelateerd geweld) één van mijn prioriteiten. Deze opvangvoorzieningen zijn specifiek opgezet in het kader van het programma eengerelateerd geweld.

Over de structurele vormgeving van de opvang van specifieke groepen slachtoffers, zoals slachtoffers van eengerelateerd geweld, heeft de Commissie De Jong een advies uitgebracht. De kabinetsreactie op dit advies wordt binnenkort naar de Kamer verzonden.

In de fact sheet van Movisie over dit onderwerp (www.movisie.nl) staat inderdaad dat De Veilige Haven aangeeft dat ongeveer een kwart van de jongeren die het steunpunt jaarlijks bezoeken te maken heeft of heeft gehad met (dreiging van) eengerelateerd geweld. Of dit een hoog percentage is, kan ik op basis van deze informatie niet beoordelen.

Vraag 4

Deelt u de verwachting van de projectleider van MOVISIE dat het geweld zal toenemen wanneer jongeren uitkomen voor hun homoseksuele, lesbische, biseksuele of transgendergevoelens? Zo ja, welke middelen staan er ter beschikking om een eventuele toename van geweld te voorkomen? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 4

Eén van de hoofdlijnen van het vrouwen- en homo-emancipatiebeleid van dit kabinet is het vergroten van de veiligheid van vrouwen, homoseksuelen en transgenders. We willen dan ook de sociale acceptatie van homoseksuele, lesbische, biseksuele en transgender personen verder vergroten en verdiepen.

Er is de laatste jaren geïnvesteerd in het bespreekbaar maken van onderwerpen als homoseksualiteit, huwelijksdwang en incest, al dan niet in het kader van eengerelateerd geweld. Uit de eindevaluatie van het meerjaren programma «Aan de goede kant van de eer» is gebleken dat het programma de afgelopen jaren heeft bijgedragen aan de versnelling van een brede emancipatiebeweging in de migrantengemeenschappen rondom het thema eengerelateerd geweld waardoor ook aanverwante thema's als incest, homoseksualiteit en huwelijksdwang gemakkelijker besproken kunnen worden. Door de inzet van een veelheid van middelen, zoals voorlichtingsbijeenkomsten, trainingsmethodieken, sociale media etc. kon een grote groep

worden bereikt zowel direct als indirect. In het najaar van 2011 zal een slotconferentie plaatsvinden die een bijdrage zal leveren aan het verbeteren van de lokale samenwerking door het uitwisselen van succes- en faalfactoren. Het oppakken van de ontwikkelde aanpak of voortzetting en het structureel borgen dient vooral op lokaal niveau plaats te vinden. De eindevaluatie is op 25 mei 2011 naar de Kamer gezonden (TK, vergaderjaar 2010–2011, 30 388, nr. 50).

Ook in het kader van het homo-emancipatiebeleid wordt aandacht besteed aan sociale acceptatie van LHBT-ers (lesbische vrouwen, homoseksuele mannen, biseksuelen en transgenders) in migrantenkringen. Er is een meerjarig project van het COC samen met de organisaties van het Landelijk Overleg Minderheden (LOM), ondersteund door het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Voor de komende jaren is het de intentie hierop voort te bouwen via gay-straightallianties in deze kringen (Turks, Antilliaans, Marokkaans, christelijk)¹. De «emancipatieparadox» krijgt daarbij zeker aandacht: door het vergroten van de bespreekbaarheid en zichtbaarheid kunnen de fricties (tijdelijk) groter worden; goede hulpverlening aan slachtoffers van eengerelateerd geweld in deze kringen, is daarom essentieel. De verwachting is dat het vergroten van bespreekbaarheid en zichtbaarheid op de langere termijn wel het gewenste effect zal hebben.

¹ Hoofdlijnenbrief Emancipatiebeleid 2011–2015, d.d. 8 april 2011, Kamerstuk II, 27 017, nr. 14.